
[2015-2-RE](#)

CAUSA 2015-2-RE

(Ouali El Kanze c/ Principat d'Andorra)

Aute del Tribunal Constitucional del 20-4-2015 relatiu al recurs d'empara 2015-2-RE

Número de registre 51-2015. Recurs d'empara

Aute del 20 d'abril del 2015

BOPA núm. 36, del 29 d'abril del 2015

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 30 de gener del 2015, per la representació processal del Sr. Hassan Ouali El Kanze, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 16 de juliol del 2014, dictada pel Tribunal de Corts i contra la sentència del 21 de novembre del 2014 i l'aute del 29 de desembre del mateix any, dictats per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució i d'altres principis reconeguts en la mateixa Carta Magna, i atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que anul·li les resolucions objecte de recurs i que es declari l'absolució del recurrent del delictes que se li imputa; subsidiàriament, que es retreguin les actuacions al moment previ de resoldre sobre la sol·licitud de les proves proposades per aquesta part en el recurs d'apel·lació formulat. Així mateix, demana que se suspengui l'eficàcia de la sentència impugnada fins a la resolució constitucional;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 13 de febrer del 2015;

Escollat l'informe de la magistrada ponent, Sra. Laurence Burgorgue-Larsen;

Antecedents

Primer

Durant una sortida nocturna i després d'haver consumit begudes alcohòliques, el Sr. Hassan Ouali El Kanze va discutir amb l'amic que l'acompanyava. Arran d'aquesta discussió forcejaren. L'amic va patir el trencament del lligament creuat anterior del genoll esquerre, una ferida a l'orella i una contusió al primer dit de la mà esquerra.

El 16 de juliol del 2014, el Tribunal de Corts va dictar una sentència mitjançant la qual condemnava el Sr. Hassan Ouali El Kanze com autor d'un delicte major de lesions doloses que van requerir tractament mèdic posterior (article 113.2 del Codi penal), sense concurrència de circumstàncies modificatives de la responsabilitat penal, a la pena de 10 mesos de presó condicional, amb un termini de suspensió de condemna de 2 anys, així com al pagament de les despeses processals causades.

En concepte de responsabilitat civil, va ser condemnat a indemnitzar la CASS amb un import de 9.863,62 € i a la persona lesionada amb un import de 9.904,80 €.

Segon

La representació processal del condemnat va presentar un recurs d'apel·lació contra aquesta sentència i, el 21 de novembre del 2014, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència en què desestimava aquest recurs d'apel·lació i confirmava la sentència dictada en primera instància.

Tercer

La representació processal del condemnat va formular, aleshores, un incident de nul·litat d'actuacions per tal com va considerar que la sentència de la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia vulnerava el principi de congruència i el dret a la presumpció d'innocència, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

Quart

El 29 de desembre del 2015, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va dictar un aute en què acordava desestimar aquest incident de nul·litat d'actuacions.

Cinquè

El 30 de gener del 2015, la representació processal del Sr. Hassan Ouali El Kanze va interposar un recurs d'empara contra la sentència del 16 de juliol del 2014, dictada pel Tribunal de Corts i contra la sentència del 21 de novembre del 2014 i l'aute del 29 de desembre del mateix any, dictats per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució i d'altres principis reconeguts en la mateixa Carta Magna.

Aquesta part manifesta, abans de res, que els tribunals ordinaris, per tal de condemnar al recurrent,

s'han fonamentat en què la baralla va ser consentida, però sense disposar de cap prova de càrrec, sinó únicament sobre la base dels relats diferents dels fets per part dels dos implicats. Ara bé, no es va poder dilucidar quin va ser el motiu de la baralla, ni quin dels dos implicats va iniciar l'agressió.

Aquesta part reconeix que l'altra part va patir unes lesions més greus, però aquest fet no atorga cap atribut de veracitat a la declaració sobre el desenvolupament de la baralla. Per tant, si no hi han proves de com van anar els fets, els tribunals no poden convertir una realitat aparent en una altra de configuració pròpia, però sense cap mena d'argument lògic, raonable i degudament provat.

Destaca que en l'àmbit del dret penal les sancions són extremadament greus i els antecedents penals poden interferir en l'accés al món laboral.

El Tribunal Superior de Justícia extrau de l'informe mèdic-forense que les lesions sofertes van ser causades per l'agressió del recurrent. Ara bé, aquestes lesions tampoc són incompatibles amb la versió dels fets aportada pel recurrent i allò que no es pot sostenir és l'existència d'un dol "*quan menys eventual*" per part del recurrent. Els implicats es van empènyer mútuament, sense que es pogués demostrar que un dels dos agredís a l'altre, i van caure al terra i només va resultar imputat el recurrent. Per contra, les lesions patides pel recurrent no s'han considerat provades.

Aquesta part no vol convèncer de la veracitat de la seva versió dels fets, allò que sí pretén en canvi és que es faci valer l'eficiència del principi de presumpció d'innocència, ja que no hi ha cap prova, ni indiciària contra el recurrent i no se'l pot condemnar solament en base a les lesions de l'altra part.

Així mateix, afegeix que s'ha modificat la qualificació jurídica de l'acusació pública, almenys pel que fa als fets que es consideren provats i que, per tant, s'havien d'haver retretret les actuacions i haver iniciat el tràmit previst a l'article 123 del Codi de procediment penal.

Pel que fa a les proves sol·licitades en la segona instància, si bé és cert que no es van sol·licitar en primera instància, el Tribunal Superior de Justícia pot ordenar la seva pràctica si les considera necessàries. El Tribunal Superior de Justícia no ha motivat el per què no les va considerar necessàries, només va considerar que aquesta part volia confondre el Tribunal sobre la situació de les lesions patides per l'altra part.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que anul·li les resolucions objecte de recurs i que es declari l'absolució del recurrent del delictes que se li imputa; subsidiàriament, que es retreguin les actuacions al moment previ de resoldre sobre la sol·licitud de les proves proposades per aquesta part en el recurs d'apel·lació formulat. Així mateix, demana que se suspengui l'eficàcia de la sentència impugnada fins a la resolució constitucional.

Sisè

El 13 de febrer del 2015, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què demana la inadmissió a tràmit d'aquest recurs d'empara, per la manca manifesta de contingut constitucional de les seves al·legacions, d'acord amb l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

Segons el parer del Ministeri Fiscal allò que pretén el recurrent és la revisió de la interpretació i de l'aplicació del dret ordinari efectuades pels tribunals ordinaris, especialment de la valoració de la prova portada a terme per consolidar les figures de la baralla mútuament consentida, de la legítima defensa i de l'aplicació del dol eventual en el marc de les causes penals de lesions.

De l'examen de les resolucions objecte de recurs no es deriva cap vulneració del principi de congruència, ja que s'ha donat una resposta concreta i lògica a totes les pretensions sotmeses per les parts.

La condemna del recurrent es recolza no únicament en les declaracions dels implicats, sinó també en les pericials forenses practicades mitjançant les quals s'ha desvirtuat la presumpció d'innocència del recurrent.

Pel que fa a la denegació de les proves demanades en la segona instància, el Ministeri Fiscal les considera igualment innecessàries, entre altres motius, perquè es demana la incorporació d'una nova documental mèdica en relació amb el genoll dret de la víctima quan les lesions objecte de la condemna estan en el genoll esquerre. A més, donar lloc a aquesta pretensió en fase d'apel·lació hagués vulnerat l'article 201 del Codi de procediment penal i hagués produït també un desequilibri entre les parts i una vulneració, per tant, del principi d'igualtat d'armes processals.

Fonament jurídic únic

El Tribunal Constitucional, d'acord amb una jurisprudència reiterada, ve recordant que la missió d'interpretar i d'aplicar l'ordenament jurídic, així com la de valorar les proves, correspon als òrgans judicials de la jurisdicció ordinària. El Tribunal Constitucional no té funcions de tercera instància d'apel·lació o de cassació; analitza només els aspectes constitucionals i examina aquelles resolucions judicials que *prima facie* poden resultar incongruents o arbitràries o que poden contenir raonaments arbitraris o absurds per tal de garantir el respecte al dret a la jurisdicció reconegut en l'article 10.1 de la Constitució (veg. l'aute del 16 de febrer del 2015, recaigut en la causa 2014-45-RE).

Aquest Tribunal Constitucional considera que les resolucions impugnades estan fonamentades en Dret i no són incongruents, ni contenen raonaments arbitraris o absurds. La Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va justificar de manera molt clara (sobre la base de l'article 201.2 del Codi de procediment penal) la desestimació de la demanda del recurrent en què sol·licitava la pràctica de diverses diligències per tal d'obtenir proves suplementàries.

Aquest Tribunal vol recordar que el recurs d'empara no ha de ser utilitzat pels recurrents com un recurs que tendeixi a revisar la interpretació i l'aplicació del dret ordinari efectuades pels jutges del fons.

Sobre la base d'aquests diferents elements, i d'acord amb el contingut de l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, aquest recurs d'empara ha de ser declarat inadmissible a tràmit per la manca de contingut constitucional de la infracció denunciada.

Per tot allò que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

No admetre a tràmit el recurs d'empara 2015-2-RE interposat per la representació processal del Sr. Hassan Ouali El Kanze.

Segon

Notificar aquest aute a la representació processal del recurrent, al president del Tribunal de Corts, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Tercer

Publicar aquest aute, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, el 20 d'abril del 2015.

Laurence Burgorgue-Larsen
Presidenta

Isidre Molas Batllori
Vicepresident

Pierre Subra de Bieusses
Magistrat

Juan A. Ortega Díaz-Ambrona

Magistrat